

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

— "Έφυγε λοιπόν κι' ο τελευταίος ένοικιαστής σας; ρώτησε ο ζωγράφος Λουβέ τον κτηματία Ροσάρ.

— "Έφυγε, έφυγε κι' αυτός! απάντησε ο Ροσάρ κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του. "Όλα τὰ σπιτάκια πού είνε γύρω από την άγροικία μου έρήμωσαν πειά!... Δέν έμεινε κανείς!... Κανείς! 'Ο τρόμος κ' ή άγωνία τούς έδιωξε όλους! "Έπρεπε νά είνε πολύ τρελλοί για νά μείνουν... 'Εξ άλλου, όπου κι' άν πάνε θά κερδίζουν όσα κέρδιζαν έδω... Κι' επί πλέον, θά κοιμούνται τις νύχτες ήσυχά. Νά κ' οί δικοί μου αύριο φεύγουν... 'Η γυναίκα μου και τὰ παιδιά μου θά πάνε νά κάτσουν για λίγον καιρό στην πολιτεία και θά με περιμένουν εκεί... 'Εγώ θά μείνω κανένα μήνα ακόμα έδω για νά τὰ πουλήσω όλα... Και τὸ σπίτι, και τὰ λειβάδια, και τὰ χωράφια, και τὰ δάση... "Έπειτα, θά πάω νά τούς συναντήσω και θά δοῦμε τι θά κάνουμε τότε...

Και ο κτηματίας, προσπαθώντας νά χαμογελάση έπρόσθεσε:

— "Αν, έννοείται, δέν μ' έχη ροκανισει και μένα ως τότε τὸ τέρας!

'Η μεγάλη κάμαρη τής άγροικίας, μέσα στην οποία γινόταν ή συζήτηση αυτή, φωτιζόταν άμυδρά από μιά λάμπα τοποθετημένη στο τραπέζι τής μέσης.

Οί δύο άντρες ήσαν καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλο: ο Ροσάρ, ψηλός, με μάτια σκληρά, με χαρακτηριστικά άδρά, με φυσιογνωμία σκυθρωπή, κι' ο Λουβέ, ψηλός κι' αυτός, μά αδύνατος, με μισογνωμία λεπτή, πού την πλαισίωνε μιά καλοχτενισμένη ξανθή γενειάδα!

— "Αληθινά, φοβερὰ πράγματα γίνηκαν στο διάστημα τών τεσσάρων μηνών πού έχω νά σάς έπισκεφθώ! είπεν ο ζωγράφος.

— Ναι, απάντησε ο Ροσάρ. "Άλλοτε ή ζωή έδω δέν ήταν έτσι... "Ηταν βέβαια σκληρή ή δουλειά μέσα στα έρημα αυτά μέρη, μά μάς άρεσε έτσι... Δέν τής ζητούσαμε παρά ό,τι μπορούσε νά μάς δώση, και είχε την ώμορφιά της... Τώρα όμως...

— Κ' ή ανάκρισις, για την οποία μου μιλούσατε προηγουμένως, δέν έφερε κανένα αποτέλεσμα;

— Κανένα, απάντησε ο Ροσάρ. Μά ήμουν βέβαιος γι' αυτό! 'Ο διάβολος ο ίδιος σάς λέω, είνε άνακατεμένος σ' αυτή την υπόθεσι.

Οί δύο άνδρες έμειναν μερικές στιγμές σιωπηλοί.

'Ο βορηάς ούρλιαζε έξω μανιασμένα.

Σε λίγο, μιά φωνή δειλή και κουρασμένη, άκούστηκε.

— Είπες στον Τζίρμα τον άμαξά νάρθη το πρωί για νά μάς πάρη;

Αυτή πού είχε μιλήσει ήταν ή γυναίκα του Ροσάρ. Καθόταν κοντά στο μεγάλο τζάκι, μέσα στο μισοσκόταδο κι' από κει είχε παρακαλούθησει

— Πολύ περίεργο αυτό τὸ βιβλίο! είπε ο Λουβέ.

όλη τή συζήτησι χωρίς να μιλήση καθόλου.

Μά κι' αυτή τή φορά μίλησε τόσο σιγανά, ώστε ο άντρας της δέν τήν άκουσε.

Και, άπευθυνόμενος προς το Λουβέ, εξακολούθησε:

— Στην αρχή δέν θέλησα νά τὰ πιστέψω όλ' αυτά. «Χωριάτικες άνοησίες!» έλεγα. "Εμοιαζαν τόσο με τὰ παραμύθια πού μάς έλεγαν άλλοτε ή γιαγιάδες μας τις χειμωνιάτικες νύχτες! Μά τὰ γεγονότα ήρθαν τὸ ένα κατόπιν του άλλου τρομερά, φρικιαστικά... Και πρώτα-πρώτα, ή άνεξηγήτη πυρκαϊά του σπιτιού πού είχαμε στην αρχή του δάσους... Μέσα σε μιά στιγμή ή φλόγες τὸ τύλιξαν σαν νά ήταν γεμάτο άχυρα, κι' όταν φτάσαμε εμείς εκεί, τὸ είδαμε νά καταρρέη μ' ένα τρομαχτικό πάταγο. "Έπειτα ο μυστηριώδης θάνατος του κολλιγία μου Σελεστίνου Μούργκ, πού τὸ πτώμα του θρέθηκε μισοφαγωμένο, ροκανισμένο από μεγάλα και μυτερά δόντια μέσα στα «Μαύρα Λαγκάδια»...

'Ο Ροσάρ σώπασε λίγο κι' έπειτα ξανάπε:

— Σε λίγες μέρες κι' ένας άλλος κολλιγίας μου, ο Σολέρ, θρέθηκε νεκρός στα ίδια χάλια, μέσα στο ίδιο δάσος... Κι' έχουμε τέλος την ανακάλυψι του περιέργου αυτού βιβλίου, για τὸ όποιο σάς μιλήσα...

— Τὸ έχετε έδω; ρώτησε ο Λουβέ

— Ναι. Πάω νά σάς τὸ φέρω...

Και ο Ροσάρ σηκώθηκε.

Συγχρόνως σηκώθηκε κι' ή γυναίκα του και του φώναξε:

— "Όχι! "Όχι! "Αφησέ το! Μή τὸ άγγίξης πειά αυτό τὸ καταραμένο βιβλίο!

— Για ποιὸ λόγο; έκανε ο κτηματίας με φωνή θυμωμένη και θγήκε από τὸ δωμάτιο.

'Ο ζωγράφος Λουβέ, όταν έμεινε μόνος κοντά στο μεγάλο τετράγωνο τραπέζι, ρώτησε τή γυναίκα του Ροσάρ:

— Φεύγετε αύριο;

— Ναι... Θά έπρεπε όμως νάρθη μαζί μας κι' ο άνδρας μου. Αυτὸς όμως δέν θέλει ν' άκούση τίποτε... 'Ισχυρίζεται ότι είνε αδύνατον! Τρέμω με τή σκέψι ότι θά μείνη έδω μόνος...

"Έπειτ' από μερικές στιγμές, ο Ροσάρ ξαναγύρισε.

Πήγε και κάθησε κοντά στο Λουβέ και του έδωσε, ενώ τὸ χέρι του έτρεμε ελαφρά, ένα μικροσκοπικό βιβλίο, του οποίου τὸ κάλυμμα ήταν από περγαμηνή.

"Ένα παράδοξο ζῶο, ένα τέρας, ήταν σχεδιασμένο στο δέσιμό του, πού έμοιαζε με λύκο και άρκούδα. Τὸ κορμί του, ανωρθωμένο στα πσινά του πόδια, έμοιαζε με άρκούδας, μά τὸ κεφάλι ήταν λύκου.

'Ο Λουβέ κύτταξε επί πολλή ώρα τὸ αλλόκοτο αυτό σχέδιο κι' έπειτα άρχισε νά γυρίζη άργά τις σελίδες του βιβλίου. Ήσαν καμμιὰ δωδεκαριά όλες, πυκνογραμμένες και γεμάτες από ένα γράψιμο ίσιο, περιποιημένο, μά πολύ δυσανάγνωστο.

— Πολύ περίεργο! είπε τέ-

λος. Κ' ή ιστορία για την όποια μιλάει τó βιβλίό αυτό, συνέβη πριν από διακόσια χρόνια.

— Ναι, απάντησε ó Ροσάρ, τού όποιου τó θέμμα δέν άφηνε τά μάτια τού συνομιλητú του.

Ό Λουβέ, με σιγανή φωνή, διάβασε μερικές γραμμές από τó κάτω μέρος μιάς σελίδος τού βιβλίου, τονίζοντας μιά-μιά τις λέξεις:

«...Κι' εζείνη τή νύχτα είδαν τó τέρας νά εξαφανίζεται μέσα στην Κακή Σπηλιά, στην κορυφή τού Γυμνού Βουνού»...

Στάθηκε κατόπιν και ρώτησε:

— Αύτή ή θουνοκορφή θρίσκεται μακριά κάπου δυό χιλιόμετρα άπ' τó σπίτι μου;

— Λιγώτερο, απάντησε ó Ροσάρ. Χίλια πεντακόσια μέτρα περίπου.

— Πήγα στο Γυμνό Βουνό τούς πρώτους μήνες πού ήρθα στο Μοντουρού. Ποτέ μου δέν είδα τέτοια έρμηιά γύρω μου... Είνε ένα άληθινό χάος, όπου τίποτε δέν φυτρώνει...

Έκλεισε τó χειρόγραφο βιβλίό και τó ξανάδωσε στο Ροσάρ, ó όποιος τόν ρώτησε:

— Δέν άκούσατε έσεις ποτέ νά γίνεται λόγος για την ιστορία αύτή;

— Όχι... όχι, ποτέ!... Μά όσα γράφει τó βιβλίό αυτό μοιάζουν καταπληκτικά με όσα γράφει κάποιος Άγγλος συγγραφέας, ó Βάλτρον, σε μιά περιγραφή τής νήσου Μάν, πού θρίσκεται μεταξύ Άγγλίας και Ίρλανδίας. Στο νησί αυτό ύπάρχει ένας μεσαιωνικός πύργος πού χρησίμευε άλλοτε ως φρούριο. Λοιπόν, ó πύργος αυτός ήταν στοιχειωμένος. Ένα παράδοξο τέρας πού έμοιαζε με πελώριο μαύρο σκύλο και πού οί νησιώτες τó άποκαλούσαν «Ό Μαύρος Δράκος», έκανε κάθε νύχτα την έμφανισί του εκεί. Αυτό τó τέρας είχε ξεχωριστή προτίμησι για την αίθουσα τής φρουράς τού πύργου, όπου κάθε θράδυ, μόλις έσβυναν τά φώτα, τó έβλεπαν ζαπλωμένο μπροστά στο τζάκι. Οί στρατιώτες τó θεωρούσαν ως διαβολικό κι' έτρεμαν μήπως τó συναντήσουν... Έφτανε μέσα στην αίθουσα τής φρουράς από έναν μακρύ διάδρομο, ó όποιος ώδηγούσε σε μιά παληά εκκλησία κι' από τόν όποιο έβγαине κάθε θράδυ, μετά την άποχώρησι, ó στρατιώτης πού πήγαινε νά παραδώση τά κλειδιά τού φρουρίου στο διοικητή του. Μά ó φόβος μήπως συναντήσουν στο σκοτεινό διάδρομο τó φοβερό τέρας, έκανε τούς στρατιώτες πού είχαν αύτή την ύπηρεσία νά παίρνουν κάθε φορά μαζί τους κι' έναν άλλο συνάδελφό τους, ó όποιος κρατούσε ένα δαυλό άναμμένο για νά φωτίξη τó δρόμο...

Μά μιά νύχτα ó στρατιώτης πού επρόκειτο νά πάη νά παραδώση τά κλειδιά στο διοικητή του, είχε μεθύσει και δήλωσε ότι θά τά πήγαινε μόνος του, χωρίς συνοδό, λέγοντας ότι δέν φοβόταν καθόλου τó φάντασμα τού μαύρου σκύλου κι' ότι, απεναντίας, από καιρό επιθυμούσε νά θρεθί άντιμέτωπος μαζί του...

Άφού είπε τ' ασύνετα αύτά λόγια, ó στρατιώτης πήρε τά κλειδιά και ξεφεύγοντας από τούς συνάδελφους του, πού προσπαθούσαν νά τόν συγκρατήσουν, προχώρησε όλομόνυχος στο σκοτεινό διάδρομο...

Μά δέν πέρασαν ούτε πέντε λεπτά, όταν εξαφνα, οί συνάδελφοί του άκουσαν μέσα από τó διάδρομο τρομερά μουγκρητά και κραυγές φρίκης. Κανένας ώστόσο δέν τόλμησε νά πάη νά δή τί συνέβαινε...

Πέρασε ή νύχτα μέσα στην άγωνία... Κι' ó στρατιώτης ούτε ξαναφάνηκε...

Τέλος, όταν έχάραξε για

καλά, οί στρατιώτες ξεθάρρεψαν και μπήκαν μέσα στο διάδρομο. Μά τó θέαμα πού αντίκρυσαν όταν προχώρησαν ως τή μέση του, ήταν φριχτό...

Βρήκαν τó συνάδελφό τους κατασπαραγμένο, άγνωριστό από τις άπαίσιες πληγές τών δοντιών τού φαντάσματος.»

— Τότε, έξακολούθησε ó Λουβέ, την ίδια μέρα κιόλας, έχτισαν έναν τοίχο κι' έφραξαν τó σκοτεινό διάδρομο κι' από τότε ó «Μαύρος Δράκος» δέν ξαναφάνηκε πειά.

Έκείνη τή στιγμή, πίσω από τόν Ροσάρ, ή πόρτα άνοιξε κι' ή θροχή μπήκε μέσα, σπρωγμένη από τόν άνεμο. Ένας μεσόκοπος άντρας, πού φορούσε χωριάτικη κάπα, παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της και ρώτησε τόν κτηματία:

— Άφέντη, νά πάω νά πλαγιαίσω; Με χρειάζεστε τίποτε;

— Ναι, Τζίρμα, περίμενε...

Και, γυρίζοντας προς τó ζωγράφο Λουβέ, ó Ροσάρ τόν ρώτησε:

— Θέλετε νά σās πάω με τó άμάξι μου ως την κατοικία σας;... Ό καιρός είναι άπαίσιος και θά δυσκολευθήτε νά πάτε με τά πόδια μέσ' στο σκοτάδι τού θουνού και τής έξοχής.

Ό Λουβέ δέχτηκε πρόθυμα.

— Ω! σās εύχαριστώ πολύ, είπε. Άς πηγαίνουμε μάλιστα... Η ώρα είναι περασμένη...

Ό οικοδεσπότης γύρισε τότε προς τó χωρικό με την κάπα πού περίμενε πάντα μπρός στην πόρτα, ενώ τó προσωπό του έσταζε από τή θροχή.

— Ζέψε, Τζίρμα, τού είπε, τ' άλογα στο άμάξι και έλα νά μās ειδοποιήσης...

Ό Ροσάρ κρατούσε ακόμα στα χέρια του τó χειρόγραφο βιβλίό.

— Δέν ξέρω τί με κρατάει και δέν τó καίω αυτό τó διαβολικό βιβλίό! είπε.

Έπειτα, μ' ένα άγριο πείσμα, επρόσθεσε:

— Όχι! Δέν μπορώ νά τó πιστέψω... Η κακή μοίρα ίσως έχει ξεσπάσει σ' αύτή την κοιλάδα! Μά αυτό έδώ — κι' έδειξε τó σχέδιο τού καλύμματος τού βιβλίου — αυτό έδώ δέν μπορεί παρά νά είναι μιά φριχτή δεισιδαιμονία. Αυτό τó τέρας δέν ύπήρξε, ούτε θά ύπάρξη ποτέ...

— Άσφαλώς, έπιδοκίμασε ó Λουβέ. Κι' εγώ έχω την ίδια γνώμη με σās. Τó μόνο περιεργο είναι αυτό πού μου είπατε...

— Ά, για τó Βάλ... Ναι, ó Βάλ, λέει ότι τó είδε... Μά ó Βάλ είναι ένας άνθρωπος πολύ άπλοικός... Ξέρετε ότι δέν έχει σωστά τά μυαλά του...

Η γυναίκα τού Ροσάρ επενέβη στη συζήτησι και είπε:

— Γι' αυτό ακριβώς ή μαρτυρία του με άνησχει... Σκεφθήτε, κύριε Λουβέ, ότι τó τέρας όπως τó περιέγραψε είναι έντελώς όμοιο μ' αυτό πού είναι ζωγραφισμένο στο βιβλίό! Πώς μπορούσε ένας άνθρωπος με λίγα μυαλά σαν τó Βάλ νά φανταστή ένα τέτοιο πράγμα μόνος του;

Ό χωρικός με την κάπα παρουσιάστηκε πάλι κι' άνήγγειλε στον κύριό του ότι τó άμάξι ήταν έτοιμο μπροστά στην πόρτα.

Τότε ή γυναίκα τού Ροσάρ ρώτησε τόν άντρα της με φωνή πού έτρεμε:

— Θά συνοδεύσης τόν κ. Λουβέ;

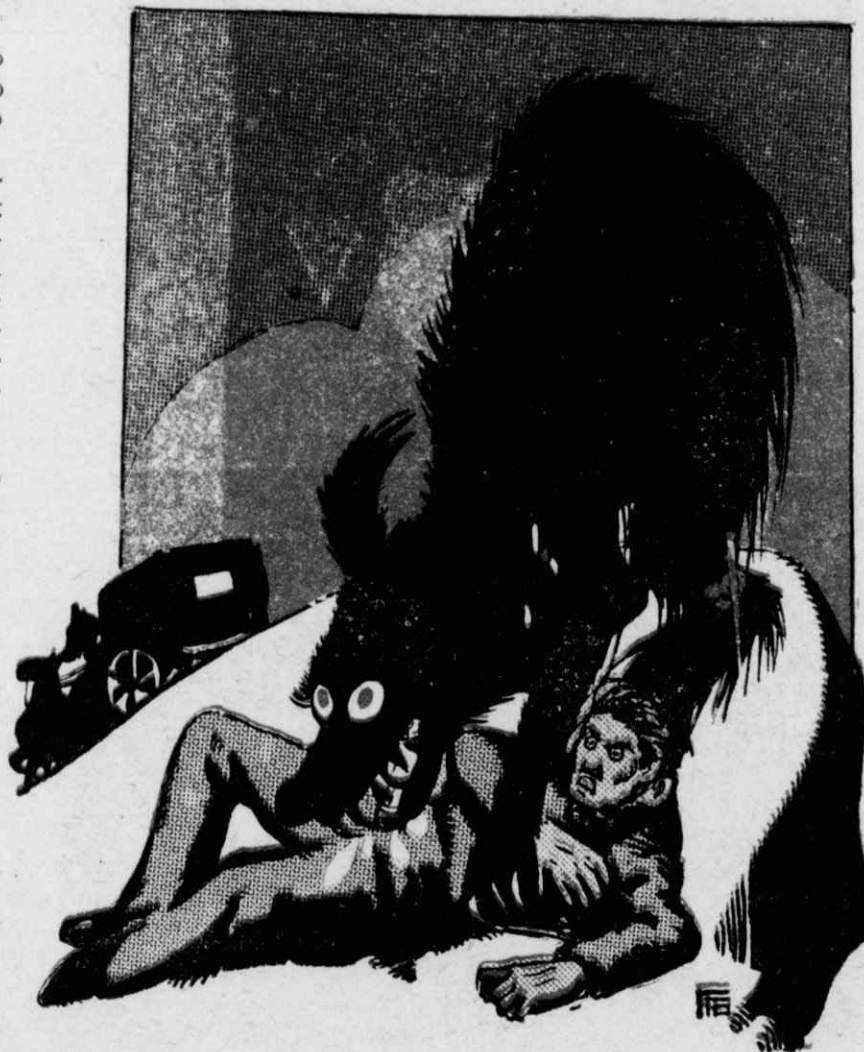
— Ναι, δέν τ' άκουσες, πού τó είπα πρό όλίγου; τής απάντησε εκείνος άπότομα.

— Μην άργήσης.

— Δέν έχω καμμιά όρεξι ν' άργήσω.

Οί δύο άνδρες θγήκαν έξω και ή γυναίκα τού Ροσάρ πλησίασε στο παράθυρο.

Η θροχή κυλούσε άπάνω στα τζάμια και δέν μπόρεσε νά διακρίνη παρά τά φώτα

Έσκυψε άπυ πάνω του μ' ένα άπαίσιό μουγκρητό...

των φαναριών του άμαξιού που απομακρυνόντουσαν γρήγορα, για να χαθούν σε λίγο μέσα στην κατάμαυρη νύχτα.

Κατόπιν ξαναγύρισε πάλι και κάθησε κοντά στο τζάκι, περιμένοντας...

Έπειτα από μία ώρα, ο Ροσάρ άφησε το Λουβέ στην κατοικία του, στην άλλη άκρη της κοιλάδος, και ξαναπήρε μόνος το δρόμο του γυρισμού, μαστιγώνοντας τάλογά του για να καλπάζουν γρηγορότερα.

Το σκοτάδι άπλωνόταν πυκνό και βαθύ όλόγυρά του, ή μπόρα είχε δυναμώσει και μόλις κατώρθωνε να ξεχωρίσει το δρόμο μπροστά του.

Όσο προχωρούσε τόσο ή καρδιά του σφιγγόταν από ένα άνεξήγητο προαίσθημα...

Κι' έξαφνα ένα άπαισιο ούρλιασμα άκούστηκε μέσ' στη σιγαλιά της νύχτας.

Τάλογα του άμαξιού αναπήδησαν τρομαγμένα...

Ένα δεύτερο ούρλιασμα άκούστηκε άμέσως κατόπιν κι' ο Ροσάρ τινάχτηκε άπάνω...

Είχε παγώσει όλόκληρος...

Και να εκεί, μπρός στο δρόμο του, ένας μαύρος όγκος παρουσιάστηκε...

Δυό μάτια έλαμψαν σαν φλόγες μέσ' στο σκοτάδι...

Τ' άλογα τρομαγμένα έκαναν πίσω...

Ο Ροσάρ, όρθιος καθώς ήταν, έχασε την ίσορροπία του με το άπτόμο αυτό τίναγμα, κι' έπεσε από τη θέση του κάτω στο δρόμο, θγάζοντας μια κραυγή άπέραντης άγωνίας...

Το άμάξι, παρασυρόμενο τώρα άπ' τα μανιασμένα άλογα, πήρε τους θράχους που ήταν πλάι στο δρόμο...

Κάτι που μοιάζε με σαρκαστικό γέλιο άκούστηκε κι' ο μαύρος όγκος, του όποιου τίποτε άλλο δεν ξεχώριζε μέσ' στο σκοτάδι έκτός από τις φλόγες των ματιών του, πλησίασε άργά προς το Ροσάρ που κοίτοταν κάτω άναίσθητος...

Έσκυψε άπό πάνω του μ' ένα άπαισιο μουγκρητό και τον σκέπασε όλη κληρον με τη σκιά του, σαν νάγινε ένα μ' αυτόν...

.....

Την άλλη μέρα το πρωί, μα του Ροσάρ βρέθηκε σπαραγμένο, σακατεμένο, κομματιασμένο, εκεί, στα «Μαύρα Λαγκάδια»...

Το άμάξι είχε γίνει συντρίμια και τ' άλογα είχαν θρη οϊκτρό θάνατο σε μια χαράδρα, σε τριακοσίωv μέτρων άπ' οστασι άπό την κορυφή του Γυμνού Βουνού.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Στη βιεννέζικη έφημερίδα «Βιέννα Τάγκεμπλαττ», αναγράφεται το έξής πρωτάκουστο και συγκινητικό γεγονός:

«Σήμερα το πρωί, ή μικρούλα Μαρία Φίνστερ έπωφελήθηκε άπ' την άπουσία της μητέρας της, ή όποία βγήκε για λίγη ώρα να ψωνίση, κι' άνέβηκε στην ταράτσα του σπιτιού. Άπ' την ταράτσα, ή άνίδειη μικρούλα προχώρησε στα κεραμίδια της στέγης και, γλιστρώντας, γκρεμίστηκε κάτω στο δρόμο άπό ύψος έξη μέτρων, φωνάζοντας άπ' τον τρόπο της: «Μαμάααα!»

Άσφαλώς θα συντριβόταν, ή άτυχη μικρή χάμω στις πλάκες του πεζοδρομίου. Ευτυχώς όμως γύριζε στο σπίτι ή μητέρα της, κατά τη στιγμή εκείνη. Κι' άκούγοντας την τρομαγμένη κραυγή της κόρης της — που έπεφτε άπ' τα ύψη — άνοιξε τη στοργική άγκαλιά της ή φτωχή μητέρα, την άρπαξε στα μπράτσα της, και την έσωσε άπό θάνατο σίγουρο και φριχτό!

Μητέρα και κόρη έπαθαν μονάχα λίγους άσήμαντους μωλωπισμούς, έξ αίτίας της όρμητικής πτώσεως της μικρής άπ' τα ύψη.

Δέν είναι λοιπόν ή μητέρες πραγματικοί «φύλακες — άγγελου» σωτηρίας για τα παιδιά τους:

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τά γάντια δέν είναι, όπως θα νομίζουν πολλοί, επινόησι των νεωτέρων χρόνων. Είναι άπολύτως έξακριβωμένο ότι ήσαν γνωστά και στην αρχαιότητα. Κατά τις τελευταίες μάλιστα άνασκαφές που έγιναν στην Αίγυπτο, μεταξύ των άλλων άντικειμένων που βρέθηκαν στον τάφο του Τουτανχαμών ήτο και ένα ζευγάρι γαντιών. Τά γάντια αυτά, κατασκευασμένα άπό έκλεκτό κόκκινο δέρμα, έχουν σχήμα που δέν παραλλάσσει καθόλου άπό τά πιό μοντέρνα σχήματα γαντιών που φοριούνται σήμερα στην Ευρώπη.

***

Στη Νέα Υόρκη χιτίζεται ένα πελώριο μέγαρο, μέσα στο όποιο θα ύπάρχη ή μεγαλύτερη αίθουσα του κόσμου, ή όποία προορίζεται για διαλέξεις, συναυλίες, έορτές κλπ.

Η αίθουσα αυτή θα χωράη άνέτως 30.000 θεατάς στην πλατεία και άλλους 10.000 στα θεωρεία. Το ύψος της ύπολογίζεται σε 30 μέτρα, θα φωτίζεται δέ με πολυελαίους 5.000 κηρίων.

***

Ο διάδοχος της Νορβηγίας έδέχθη πρό έτών κατά την ήμέραν των γενεθλίων του ένα πράγματι πολύτιμο δώρον. Η έκατομμυριούχος μίς Μυσγκράθ, φίλη της βασίλισσας της Νορβηγίας, του έδώρησε ένα όλόκληρο νησάκι ιδιόκτητο, που βρίσκεται τέσσερα μίλλια μακριά άπ' τις σκανδιναυικές άκτές και το όποιο φημίζεται για το καλό κυνήγι που έχει στα πυκνά δάση του.

Επίσης στο μικρό λιμάνι του νησιού βρίσκει κανείς πάντοτε τά έκλεκτότερα ψάρια, τά δέ έρημα και θραχώδη άκρογαλία του είναι γεμάτα άπό περίφημα στρείδια.

***

Όλοι βέβαια θα φαντάζονται ότι ή φωτεινές ρεκλάμες είναι επινόησι των νεωτέρων χρόνων, σύγχρονη της χρησιμοποίησης του ήλεκτρισμού. Αυτό όμως δέν είναι σωστό και άπόδειξις τούτου είναι μια

είδησις της παληάς παρισινής έφημερίδος «Γκαζέτ» ή όποία έξεδίδετο στην γαλλική πρωτεύουσα το 1725. Στην είδησι αυτή αναγράφεται ότι ό τίτλος του παρισινού «Καφενείου των Μουσών» έλαμπε τη νύχτα, φωτιζόμενος άπό μικρές λαμπίτσες, τοποθετημένες καταλλήλως όπισθεν των γραμμάτων.

***

Άπό τις τελευταίες άγγλικές έφημερίδες παραλαμβάνομε τά κάτωθι:

Ένας Άγγλος έκατομμυριούχος, μόλις επέστρεψε άπό την κηδείαν της αγαπημένης του συζύγου, δέν άρκέσθηκε μόνο στο να ντυθή με μαύρα ρούχα και να πενήθη όπως όλοι οί άνθρωποι, αλλά θέλησε να κάμη κάτι περισσότερο.

Διέταξε λοιπόν τον μάγειρό του να του έτοιμάξη επί μίαν έβδομάδα πένθιμα... φαγητά, όπως τά έλεγε:

Ίδου δέ και ένα άπό τά μενού των... πενθίμων γευμάτων του ίδιοτρόπου Άγγλου:

«Σούλα άπό μαύρο ζομό. Μαύρο χαβιάρι. Έληές μαύρες. Φιλέτο ψητό με σάλτσα μαύρη. Κοτολέττες με σαράγγια. Φρυγανιές. Τρούφες με βύσσινο. Κομπόστα εαμάσκηνα. Καφέ».

Φαίνεται όμως άπ' το μενού αυτό, ότι παρ' όλο το μεγάλο πένθος του Άγγλου έκατομμυριούχου, ή όρεξις του δέν είχε πάθει άπολύτως τίποτα!

***

Η άθλιότης μερικών χωριών των Ίνδιων είναι κάτι άφάνταστο. Οί διδάσκαλοι των ύπαιθρίων σχολείων των παίρνουν 10 φράγκα μισθό τον μήνα. Με αυτό το ποσόν όφείλουν να διατρέφουν τις πολυμελείς οικογένειές τους, χωρίς να έχουν το δικαίωμα να κάνουν καμιά άλλη έργασία. Τά διδάκτρα επίσης τά όποια εισπράττει ή Κοινότης άπό τους μαθητάς, είναι τόσο... πολλά (μια πεντάρα το μήνα!) ώστε τά περισσότερα παιδιά μένουν άγράμματα, γιατί δέν έχουν οι γονείς τους να πληρώσουν το ύπέρογκον αυτό ποσόν!